

gerne, og jeg ser ikke, at der nu er nogen Grund til paa enkelte Punkter at fastslaa en bestemt Regel for, hvorledes Præmierne skulle uddeles, og hvorledes de ikke maa uddeles. Jeg antager ikke, at Spørgsmaalet har stor praktisk Betydning, thi naar jeg undtager de Steder, hvor man har mange smaa Landbosforeninger, vil selv Dyrskuestedet være saa langt borte fra de Vedkommende, at det ikke bliver saa nemt for dem at trække Kreaturerne fra det ene Sted til det andet. Det er kun det Dyrskue, som finder Sted i det bestemte Distrikt, hvortil de høre, som i Almindelighed vil ligge bekendt for dem. Men i det Hele taget mener jeg, at, naar man kan overlade Landbosforeningerne Statens Penge i andre Henseender, uden at forlange noget Tilhyn med, hvorledes de blive anvendte, saa kan man ogsaa paa dette Punkt overlade til Landbosforeningerne at træffe de fornødne Forholdsregler, hvis det skulde vise sig, at en entreprenant Udstillers kunde faae ijsinde at gaa fra det ene Dyrskue til det andet for at hente Præmie. Hvorledes det ærede Medlem fik denne Sag sat i Forbindelse med Udstillelsen mellem de større og mindre Jordbrugere, af hvilke da de større skulde være heldigere stillede i den Henseende end de mindre, forstod jeg ikke rigtig, og jeg skal heller ikke komme ind derpaa. Det forekommer mig, at den mindre Landbruger ligeaa godt som den større kan trække med et Kreatur fra den ene Dyrskueplads til den anden. Jeg skulde nu meget ønske, at man vilde vedtage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, med de Ændringer, hvorom Udvalget og Ministeren ere blevne enige, og som man er forberedt paa i det andet Thing, og at man ikke nu, da Sagen er saa vidt fremmet, vilde fremkomme med nye Forandringer, som ikke tidligere have været omtalte. Det jeg saaledes tilraader det høje Thing at vedtage de Ændringer, som dels ere stillede af Indenrigsministeren med Tiltrædelse af Udvalget, dels af Udvalget selv, skulde jeg derimod ønske, at man vilde forkaste det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (S. Andersen).

Lang: Det var, før den høitærede Minister havde talt, at jeg forlangte Ordet, men da jeg nu engang har faaet det, vil jeg dog sige et lille Ord i denne Sag. Udvalget er jo efter en meget vidtløftig Forhandling blevet enig med Ministeren, og der er da kun tilbage at omtale den lille Ændring, som er stillet af det ærede Medlem (S. Andersen), der havde Ordet før Indenrigsministeren. Jeg kan ikke se, at der egentlig vindes Noget ved at vedtage denne Ændring. Derfor jeg kunde se dette, saa vilde jeg stemme for det, men efter det ærede Medlems Udtalelser kan jeg ikke se det. Naar vi vedtage denne Ændring, saa ville vi jo paa en vis Maade gaa hen og binde Hænderne paa Landbosforeningerne, og

dette er jo dog ikke Meningen. Naar Landbosforeningerne ville præmiebelønne et Dyr, som allerede er blevet præmiebelønnet et andet Sted, hvorfor saa ikke tillade dem dette? Naar Landbosforeningerne mene, at Pengene ere vel anvendte paa denne Maade, lad dem saa gjøre det, og mene de, at de ikke ere vel anvendte, saa ville de jo selv sige: Det ville vi paa ingen Maade gjøre. De have jo isølge Lovens Tilladelse til at sige Nei, men naar de selv ville gjøre det, hvorfor saa ikke ogsaa lade dem have Lov dertil? Jeg ser ingen Grund til at lægge et saadant hemmende Baand paa Landbosforeningerne og til ikke at lade dem beholde deres Frihed. Smidlertid er jeg for saa vidt enig med det ærede Medlem, som heller ikke jeg finder, at det er videre rigtigt, men fordi den ærede Ændringsforslagsstiller og jeg ikke finde, at det er videre rigtigt, ser jeg dog ingen Grund til ikke at lade Landbosforeningerne have denne Myndighed, selv naar de finde, at det er rigtigt. Naar Rigsdagen betror dem Pengene — og det gjøre vi jo, som den høitærede Minister udtalte, ved denne Lov —, saa er det jo ikke for derved at foreskrive dem, hvorledes de skulle bruge dem, men for at give dem fri Raadighed over, hvorledes de ville bruge dem, og jeg synes da ikke, at det er værd at tage med den ene Haand, hvad man giver med den anden. Det Baand, som man løser paa den ene Side, skal man ikke binde paa den anden Side, og jeg kan derfor ikke Andet end tilraade at stemme imod denne Ændring, thi efter min Mening vil der i Virkeligheden ikke naas Noget ved den. Det, som der kunde naas ved den, var jo det, at binde Hænderne paa Landbosforeningerne istedetfor at lade dem beholde Friheden, men denne Frihed synes jeg, de skulle have, og derfor maa jeg, som sagt, tilraade at stemme imod Ændringsforslaget og at vedtage Lovforslaget, saaledes som Udvalget i sin Helhed efter en meget lang og udførlig Drøftelse er blevet enig med Ministeren om.

Buch: Naaget jeg tidligere har udtalt min store Tillid til Landbosforeningerne og ikke er glad ved, at vi nu idag skulle vedtage et Lovforslag, hvorved de ville miste en Ret, som de tidligere have haft — jeg fremdrog dette ved 2den Behandling, men der blev ikke taget Notits deraf, og som Følge deraf har jeg heller ikke stillet Ændringsforslag, thi det er jo umuligt at faae Noget gennemført, naar man staar alene — vil jeg dog alligevel stemme for Lovforslaget, og jeg har heller ikke Noget imod det Ændringsforslag, som er stillet til § 1 af Udvalgets Mindretal (S. Andersen). Jeg vil støtte det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Mindretal, thi jeg tror virkelig, at Landbosforeningerne paa en Maade lide Noget ved de faaaltede omreisende Præmietagere — som jeg vil kalde dem, og saaledes ere de ogsaa kaldte af Andre —, og jeg tror virkelig, at